

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
IJselstraat 51 — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

JANUARI 1919.

Plakaten, schreeuwen, gillend in winterlucht: „Weg met Spartacus!“, „Weg met het bolsjewisme“, „Arbeiders wilt ge orde en rust?“ De geheele burgerlijke persbende van de „Deutsche Tages Zeitung“ af tot de „Vorwärts“ toe huilt: „Onverantwoordelijke elementen zetten aan toch broedermoord.“ Aan den galg met Liebknecht en Luxemburg.“ De vierde Januari ontvangt de politiepresident van Berlijn, Emil Eichhorn, het bevel, zijn ambtsbevoegdheden nog denzelfden dag den sociaal democratischen minister Eugen Ernst over te geven. Eichhorn, door de arbeiders de „Rooie Politiepresident!“ genoemd, verklaart, alleen voor geweld te wijken.

„Eichhorn ontslagen!“ De revolutionairen, de Onafhankelijken roepen, angevuurd door de energieke stellingname van den Spartacusbond, op tot een protestbetoging op Zondag 5 Januari, in de Siegesallee.

In het laatste oogenblik tracht de op 30 December 1918 opgerichte Communistische Partij de arbeidersmassa's in beweging te brengen en nog eens de revolutionairen geest van den 9en November in de Berlijnsche arbeiders en soldaten op te wekken. Aan iedere straathoek staan opgewonden discuteerende menschengroepen.

Auto's met roode vanen en gewapende arbeiders razen voorbij.

„Weg met Ebert en Scheidemann! Leve Spartacus!“ De groote demonstratie in de Siegesallee beteekende de laatste aanloop tot den strijd der komende dagen. Zij onderstreepte nog eens de wil der revolutionaire arbeiders, om de veroveringen der revolutie niet door sociaal democratische afgevaardigden aan de reactie in handen te laten spelen. Den avond voor den 6en Januari werden door de gewapende arbeiders redactie en drukkerij van de „Vorwärts“, van „Wolff's Telegraafbureau“, en van „Mosse“, tegen middernacht ook „Ulstein“ bezet. Met vaste zelfbewuste tred namen de gewapende arbeiderstroepen in veldgrijs en in civiel, aan de veldmuts de roode kokarde, bezit van de krantenondernemingen, die sinds den aanvang der revolutie gal en gift tegen de revolutionaire arbeiders spogen. „Alle macht aan de Raden!“ „Weg met Ebert-Scheidemann!“ Machinegeweren worden in stelling gebracht, de straatgedeelten om het krantenkwartier worden afgezet, aan de belangrijkste punten worden in alle haast barricaden van straatstenen, planken en krantenpapierballen opgeworpen. Het verschijnen van de arbeidersvijandige pers wordt verhinderd.

Op 6 Januari valt de beslissing van de Rijksregering; Zij draagt de geheele macht over aan Gustav Noske, die dit aanvaardde met de woorden: „Voor mijn part! Eén moet de bloedhond worden!“

Intusschen heeft de Sparticusbond tot meetings in Trepowpark en andere plaatsen opgeroepen. Daar spreekt Karl Liebknecht: „Geen rust zal er komen voor 'we ons doel bereikt hebben: Alle macht aan de Raden!“ In het Marstall (een groot gebouw in Berlijn) worden de revolutionaire arbeiders van wapenen voorzien.

Een reuze leger van werkloozen demonstreert voor het raadhuis, voor de directe inwilliging hunner eischen. Rijksdrukkerij, Spoorwegdirectie en Schlesischer Bahnhof worden bezet.

Het stadsspoorverkeer, dat nog slechts gebrekkig in stand kon worden gehouden, wordt den 7den Januari geheel gestaakt. Bijna alle stations gaan in de handen der gewapende arbeiders over. Op de openbare gebouwen wapperen roode vanen in den wind. Soldaten, matrozen, arbeiders geweer op schouder, handgranaten in gordel, roode band om linkerarm, patrouilleeren door de straten. Weer heeft de revolutie de Duitse hoofdstad genomen. Onder bescherming van de gewapende arbeiders werd op de drukkerijmachines van de „Vorwärts“ nog eens een revolutionair arbeidersblad gedrukt: „Vorwärts“, Berlijnsch volksblad, orgaan van de revolutionaire arbeidersklasse van Groot-Berlijn.

Over den Potsdammer Platz rijdt een pantserauto Doodskop met gekruiste knoken erop geschilderd. Een 3,7 centimeters snelvuurkanon richt z'n dreigende loop op een troep gewapende arbeiders „Leve Spartacus!“

In stormloop wordt de zwaarbewapende pantserauto genomen. De gebeurtenissen worden overweldigend. In Marstall komen ononderbroken auto's met geweren, machinegeweren en munitie aan.

De wapenmagazijnen in Spandau (voorstad van Berlijn) zijn door de arbeiders bezet. Op de binnenplaatsen van het Marstall gebouw worden aan matrozen, arbeiders en soldaten wapens uitgereikt. De „Rooie Soldatenbond“ krijgt honderden nieuwe leden. Dorenbach en Liebknecht leiden de bewapening. De stadskommandant van Berlijn, Fischer, wordt tot den avond in het Marstallgebouw opgesloten. In den nacht moet zich de bezetting van de gardeponierskazerne na korte beschieting overgeven.

De voorraadmagazijnen worden bestormd om hierdoor de belangrijkste positie ter verzorging der revolutionaire strijders in handen te hebben.

Intusschen begint de reactie „regeringsgetrouwe troepen“ uit de omgeving naar Berlijn te dirigeren. De officieren richten vrijwilligerstroepen op, om hun regeering, de bende Ebert-Scheidemann-Noske te beschermen. In Döberitz vormen zich reactionaire vrijkorpsen. De drukkerij van „De Rote Fahne“ wordt door de Noske troepen herhaaldelijk aangevallen. De wachten door de revolutionaire arbeiders opgesteld moeten versterkt

worden. De Vorwärts verschijnt als „Extra blad“ van de Ebert-klied, gedrukt in een burgerlijke, kleine drukkerij op Donderdag den 9en Januari, onder het opschrift: „De afrekening nadert“. In de in dit pamflet opgenomen „oproep der regering“ ondertekend door Ebert, Scheidemann, Noske en Wissel heet het: „De regering treft de noodzakelijke maatregelen...“

Beslissend optreden zal niet lang meer op zich laten wachten. Echter moet grondig werk verricht worden. Hiertoe is dan ook een grondige voorbereiding noodig.“

En de regering deed grondig werk. Aan het hoofd harer moordenaarsbende stond de vroegere arbeiders Gustav Noske. Deze naam is met bloedige letters in het geheugen der revolutionaire arbeiders ingebrand.

Van alle kanten rukken de vrijwilligers-regimenten op en verbreiden dood en verschrikking om zich heen. Standaardrechtelijk wordt gewonnen. Zonder onderscheid, zonder dat een doodvonnis geveld is, wordt geëxecuteerd. Waar in een gezin wapens gevonden worden wordt ieder manlijk lid ouder dan 12 jaar, neergeschoten. Voor het neerschieten van kinderen schrikt men niet terug. Troepen der Rijksregering bezetten Rijksdag en Brandenburger Poort. De door de sociaal democraten opgerichte hulpregimenten worden voorzien van reactionaire officieren, die de leiding zelfstandig in handen nemen. De sociaal-democratische regimentscommandanten zeggen, om niet geheel en al uitgeschakeld te worden, op iedere gruweldaad ja en amen. Plotseling verschijnen plakkaats: „Wie verder gaat wordt neergeschoten!“ Machinegeweren, zwaar geschut en mijnwerpers worden door de Noske-troepen tegen de versterkingen der „Rooden“ in stelling gebracht.

De Wilhelmstrasse, zetel van de rijksregering wordt met prikkeldraad afgezet. Overal barricade's pantserauto's tot aan de tanden gewapende Noske-troepen en dakposten. De omsingeling van het krantenkwartier is tot stand gekomen. Noske werft steeds nieuwe troepen aan. De officierscamarille, wien nog nauwelijks twee maanden de epaulette afgescheurd werden, doch verder helaas ongestraft bleven, kon deze beleediging niet vergeten. De aangetaste officieren-eer moest in het bloed van de gevreesde Spartacisten schoon gewassen worden.

De steunpunten der revolutionaire arbeiders in de proletariërs wijken zijn na hardnekkigen strijd in de klauwen der Noskiens-benden gevallen. Honderden revolutionaire arbeiders worden „standrechtelijk“ of „op de vlucht“ neergeschoten. De sterkste aanvallen der contra-revolutie concentreeren zich om het krantenkwartier. Ulstein, Mosse en „Voorwaarts“ gelijken belegerde vestingen. Bij de Electriciteitsbedrijven is, als bij de

meeste andere ondernemingen de algemeene werkstaking uitgebroken. De nacht brengen de roode arbeiders bij kaarslicht door. Ononderbroken volgt stormaanval op stormaanval. De regeeringstroepen beschieten van „Hallesches Tor“ (een Berlijnsche wijk in de nabijheid van het centrum gelegen) en van de Jerusalemmer kerk het geheele krantenkwartier. Overal in de door de revolutionaire arbeiders bezette gebouwen, slaan granaten in. De hoofdanval der vrijkorpsbandieten geldt het „Vorwärts“-gebouw, waar in de drukkerij de door hen zoo gehate „Rote Vorwärts“ gedrukt werd. Het bombardement houdt niet op. De verliezen aan doden en gewonden dwingen de bezetting ten slotte, door parlementairen over een wapenstilstand te laten onderhandelen. Zeven parlementairen, waaronder de redacteur van de „Rote Vorwärts“, Wolfgang Fernbach en de jonge arbeider-dichter Werner Möller, worden alhoewel hen een vrijeleide was verzekerd, zonder zelfs te worden aangehoord, op beestachtige wijze vermoord. De leider van de aanvallen op de „Vorwärts“, de door Noske aangestelde, als uiterst bloedddorstig bekend staand Majoor Stephani, verklaarde: „Ieder die uit de Vorwärts“ komt wordt neergeschoten!“ Toen de verdedigingsstelling van de roode bezetting door de beschieting volkomen vernield was en haar verliezen te groot werden, moest zij zich tenslotte op genade en ongenade overgeven. De bezettingen van Ulstein en Mosse hielden nog een dag stand, toen echter zonk ook op deze gebouwen de roode vlag halfstok.

De stormaanval op het eenige bolwerk dat de revolutie nog overgebleven was, het door roode arbeiders en soldaten bezette „Polizeipräsidium“ (hoofdbureau van politie) volgde ten laatste. De beschieting en de bestorming, werd voornamelijk door gardefusiliers uitgevoerd. Uit alle zijstraten werd met de stormaanval een begin gemaakt. Het gescht brulde. Nog gelukte het den Spartakus-strijders, de aanvallende stormtroepen terug te slaan, doch steeds grooter werd het aantal der aanvallen, steeds geringer werd de munitie der verdedigers. Tenslotte bleef niets anders over dan de overgave. De aanvoerder der regeeringstroepen, verzekerde vrije uittocht. De bezetting had de wapens neergelegd. Toen echter de soldateska in het „Polizeipräsidium“ drong, beschoot zij direct de weerlooze en ongewapende, in den lichte staande verdedigers. Twaalf doden vielen als slachtoffer van deze razende schietpartij. De laatste vesting van het revolutionaire proletariaat was gevallen. De poging om de Duitse revolutie tegen den weerstand van meerderheidsocialistische leiderskliken te bevestigen en te beveiligen, werd in arbeidersbloed verstikt. De reactie had een overwinning op het Duitse proletariaat behaald. De revolutie had een beslissenden slag verloren.

Thans werd het voor de bourgeoisie het belangrijkste, de leiders der Spartakus-beweging, Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg onschadelijk te maken. „Karl, Rosa, Radek en Company, geen van hen is er bij...“ schreef de „Vorwärts“, hierdoor op de goorst mogelijke denuncianten wijze tot den afschuwelijken bestialen moord op Rosa en Karl ophitsend. Honderden goedbetaalde schurken, beulsknechten der reactie, werden uitgezonden op jacht naar de beide groote revolutionairen. Rosa en Karl. Eindelijk slaagden de bandieten er in hen in hun pooten te krijgen. Den avond van den 15den Januari werden beide gevangen genomen en na urenlange bruutste mishandeling in het Eden Hotel tijdens het transport „op de vlucht neergeschoten“. Hun moordenaars heeten: Otto Runge, Kurt Vogel en Pilug-Hartung. Duizenden revolu-

tionaire proletariërs zijn gevallen door de bloeddictatuur van de Ebert-Scheidemann-Noske-klik. De beste strijders zijn vermoord. Doch ondanks dit alles, het woord dat Karl Liebknecht op zijn sterfdag, 15 Januari 1919 in de „Rote Fahne“ schreef, dat woord leeft ook thans nog: Wij zijn er en wij blijven er! En de overwinning zal aan ons zijn!“ (Vertaling uit de Berlijnsche K.A.Z., Red.)

CRISIS EN ARBEIDERSBEWEGING.

I.

Nog steeds is er, behalve de K.A.P., geen groep, die begrepen heeft, dat om de ontwikkelingswetten, die een revolutionaire vernieuwing van de proletarische beweging beheerschen, bloot te leggen het noodzakelijk is, dat principieel vastgesteld wordt, wat de historische karakteristiek is van de tegenwoordige fase van het kapitalisme.

De vraag of het kapitalisme zich zal kunnen herstellen van de geweldige wereldcrisis, waarvan reeds de groote wereldoorlog een der onmenselijke uitingen was, is van overwegend belang voor de geheele komende revolutionaire ontwikkeling van de proletarische beweging. De maatschappelijke bewegingswetten die bepalend zijn voor den ontwikkeling gang der mensheid naar hoogere geestelijke, morele culturele, en artistieke vormen, zijn ten slotte ook de economische en politieke ontwikkelingsvoorwaarden voor de vorming eener revolutionaire arbeidersbeweging. Het is duidelijk, dat voor de revolutionaire doelstelling en voor de ontwikkeling der bewegingsvormen der arbeidersbeweging, de vraag of het kapitalisme, na deze crisis, nieuwe, hoogere ontwikkelingsmogelijkheden tegemoet gaat van voorname, ja, doorslag gevende betekenis is. Immers als het kapitalisme deze wereldcrisis zou kunnen overwinnen, zou het ook in staat zijn, zich tegenover het proletariaat te handhaven. Groepen van het proletariaat zou het door het geven van iets betere levensvoorwaarden dan het overige deel der arbeidersklasse aan zich weten te binden. Tegenover een economisch sterk kapitalisme zou het proletariaat vooralsnog staan als een in zich zelf verdeelde futiloze klasse, zonder eigen doelstellingen, zonder algemeen proletarisch klasse-inzicht, zonder revolutionairen wil en scheppingskracht. Het proletariaat zou zich geestelijk en materieel aanleunen aan een dan voorloopig oppermachtige bourgeoisie.

Geen van de groeperingen in de „arbeidersbeweging“ heeft zich van dit probleem tot dusverre iets aangetrokken. De sociaal-democraten, geheel en al onderworpen aan de bourgeoisie, kunnen en willen dit probleem, waarvan het stellen alleen reeds beteekent een aantasten van de fundamenten der kapitalistische wereld, natuurlijk niet aan.

Het stellen van dit probleem reeds zou moeten voeren tot een diepgaande discussie van het wesen van de sociaal-democratie en van de ontwikkelingswetten, de doelstelling en het karakter van de tegenwoordige arbeidersbeweging, welke de sociaal-democratie niet aandurft, ook al, omdat zij zich met andere vraagstukken bezig houdt, en wel met de vraag, op welke wijze zij als beweging mede kan werken aan nieuwen economischen bloei, dus aan de opbouw van het kapitalisme. Economisch doet zij dit door de bourgeoisie naar krachten te steunen en door b.v. het opgeven van het socialisme voor de „socialisatie“, die een ondersteuning van de kapitalistische maatschappij beteekent. Politiek door elke revolutionaire ontwikkeling van de arbeidersbeweging den kop in te drukken en door zooveel mogelijk, of als regeeringspartij, of als loyale oppositie, de bourgeoisie politiek te versterken. Het is dus duidelijk, dat de

soe. dem. het aan de orde stellen van dit vraagstuk schuwt. Weliswaar heeft de heer Stenhuis, eenigen tijd vóór dat hij tegenover de overige heerschers van het N.V.V. het boetheemd aantrok, vagelijk gesproken van een „economische crisis in permanentie“ waarvan de bourgeoisie zich niet meer zou kunnen bevrijden, maar deze uitdrukking was zoo vaag omlijnd en zoozeer gespeend van elk pogen om hieruit tactische, politieke en organisatorische conclusies voor de arbeidersbeweging te trekken, dat men haar slechts kan opvatten als een bewijs, hoe zelfs in de hoofden van dergelijke opperbonzen in de arbeidersbeweging toch iets doorschemert van het bewustzijn, dat het met de bloei van het kapitalisme wel eens, om het zoo te zeggen „raar zou kunnen loopen.“

Met een revolutionair, proletarisch-wetenschappelijk stellen van het vraagstuk, had deze opmerking dus evenveel uit te staan als het N.V.V. met den wil tot proletarische revolutie. Met de partijen van de 3e Internationale is het in dit opzicht nog slechter gesteld. Deze, slechts geleid door de economische en politieke belangen van Koelaken-Rusland, worden daardoor belemmerd in het principieel en consequent stelling nemen in de kwestie of het kapitalisme is gekomen aan dit punt van zijn economische ontwikkeling, waar, om met Karl Marx te spreken: „het kapitaalmonopolie wordt tot een belemmering van de productiewijze, die met en door dit monopolie tot bloei gekomen is. De concentratie van de productiemiddelen en de vermaatschappelijking van den arbeid bereiken een punt, waar zij onverdragelijk worden met hun kapitalistisch omhulsel. Dit wordt verbroken. Het uur van het kapitalistische privaateigendom is geslagen. De onteigenaars worden onteigend.“

Een organisatie als de internationale van Stalin, die slechts is een instrument van de Russische buitenlandse politiek, van een politiek die gebaard is op het samengaan met kapitalistische groeperingen en op den opbouw van het kapitalisme in Rusland, zulk een organisatie kan deze levenvraag van de proletarische beweging niet onderzoeken, d.w.z. principieel-consequenti aan de orde stellen, omdat ook voor deze organisatie, reeds het stellen van de vraag als zoodanig zou beteekenen het aankweken van wantrouwen en ongeloof in de geheele opperpolitiek der Russokommunisten. Wat de 3e Internationale aan crisisbeschouwingen levert, heeft met het stellen van dit vraagstuk niets te maken. De behandeling van de crisisvraag door de 3e Internationale, behoort evenals zijn anti-oorlogspropaganda, tot die typische staaltjes van lawaai-propaganda en poppenkasterij, waartoe een richting, die het er slechts op aan komt, massa's te winnen ten gunste van den kapitalistischen opbouw van Rusland, nu eenmaal gedoemd is.

Tenslotte is het dan alleen de internationale K.A.P., die de geestelijke resultaten van de proletarische revolutie van 1918 tot ca. 1923 handhaaft.

Loon- of andere hervormingsbewegingen binnen het raam van het kapitalisme, bestrijdt zij. Deze kunnen slechts leiden tot nieuw vertrouwen van het proletariaat in het kapitalisme, terwijl zij elke reëel economischen grond missen. Dit laatste wil natuurlijk niet zeggen, dat de K.A.P. zich van groote loonbewegingen en dergelijke, niet zal aantrekken, ze onverschillig zal aanzien; neen, de K.A.P. zal telkens weer aan te tonen hebben, wat deze loonbewegingen beteekenen, zij zal voor zoover het, historisch gesproken, binnen de mogelijkheden van haar kunnen ligt, al deze bewegingen moeten benutten, om theoretisch en praktisch de revolutionaire bedrijfsraden te propageeren en

trachten deze stakings- of verzetbewegingen te doen omslaan in bewegingen ter verovering en vestiging van de politieke macht van het proletariaat. Dit alles behoort tot de groote opgaven der internationale K.A.-beweging. Zij zal zich echter als beweging er nooit toe laten verleiden, met de reformistische doelstellingen, organisatievormen en strijdmethoden zich te vereenzelvigen. Zij zal en moet steeds blijven de organisatie, die de geestelijke resultaten der eerste zuiver-proletarische beweging en hare vormen handhaaft, om ze opnieuw tot reëel-practische organisatievormen, tactiek en strijd van het proletariaat te maken.

Zij wijst daarom de vakbeweging en het parlementarisme af. Zij bestrijdt elk opportunisme en reformisme, kortom, al die strijdmethoden en organisatievormen, die het proletariaat in wezen ketenen aan de bourgeoisie en het tot een onzelfstandige, dus niet revolutionaire groep maken. Zooals de nieuwste arbeidsmethoden in het kapitalistische bedrijf, (vooral de circulerende band) den arbeider tot een verlengstuk van de machine maakt, zoo maakt het reformisme het proletariaat tot een verlengstuk van de bourgeoisie.

Daarom, verdedigt de K.A.P., de revolutionaire bedrijfsorganisatie als de wezenlijk typisch proletarische organisatievormen, levend product van de eerste nog ongevormde donkere-oerkrachten der proletarische revolutie. Daarom treedt zij op voor den strijd om de verovering van de economische macht door deze revolutionaire bedrijfsorganisaties.

Deze B.O.'s zullen de cellen zijn, die de proletarische radenstaat, de klasse-dictatuur zullen vormen om de vernietiging van de kapitalistische staatsmacht en van de kapitalistische economie door te voeren. Zij propageert daarom de noodzakelijkheid van een proletarisch leger, dat de klasse dictatuur zal moeten vestigen en dat zelf weer gebaseerd is op deze reële proletarische macht der arbeidersraden.

Zoals de K.A.P. dit alles handhaaft als noodzakelijke elementen van een nieuwen opbloei van de proletarische revolutie, zoo is zij ook de enige richting, die klaar, duidelijk, objectief, zonder gebonden te zijn aan enig kapitalistisch belang, de tegenwoordige kapitalistische periode onderzoeken en blootleggen kan. De K.A.P. meent, dat inderdaad het historische tijdvak is aangebroken, waarin de innerlijk tegenstellingen van het kapitalisme tot een conflict met zijn ontwikkelingsmogelijkheden gekomen zijn. Alle uitingen van deze historische eindfase van het kapitalisme vertoonen zich thans. Een diepgaande, onoplosbare, crisis van het kapitalisme als systeem. De groeiende onmogelijkheid voor de bourgeoisie, om het proletariaat binnen het kapitalisme levensruimte, een zeker vast bestaansniveau te garanderen, het steeds stijgende aantal werklozen, nu reeds sinds jaren een ongekend aantal miljoenen en het groeien van de economische-politieke tegenstellingen tusschen de verschillende kapitaalsgroeperingen, zijn alles uitingen van dezen toestand van het kapitalisme. De steeds groeiende internationale economische en politieke tegenstellingen tusschen de verschillende kapitaalsgroeperingen, de strijd om de thans zoo beperkt geworden afzetgebieden der wereld, leidt tot het nemen van maatregelen tegen elkaar. Leidt tot het hooger maken en nieuw oprichten van reusachtige tolguren. Leidt ook tot een versterking van ieders militaire macht, waardoor een nieuw bloedbad, reusachtig veel grooter dan in 1914, tenslotte dreigt. Een wereldslachting die als zoodanig evenmin in staat zou zijn de wereldcrisis op te lossen. Het kapitalisme is ondanks zijn ontzettende uitgebreidheid, een beperkt sy-

steem. Reeds Karl Marx zei, dat de ware grens van het kapitaal, het kapitaal zelf is. Het is beperkt omdat het is opgebouwd op het private bezit, dat „een afkeer heeft van afwezigheid van winst als de natuur van het ledige“. Door deze innerlijke tegenstelling in de structuur van het kapitalisme is zoowel de groote wereldoorlog van 1914-18, als de nu reeds jaren voortvretende wereldcrisis ontstaan. Zij komt tot uiting in de storing van de eenheid tusschen kapitalistische bezitsverhoudingen, winstmogelijkheden en afzetmogelijkheden, die inderdaad beteekent, dat het kapitalisme, historisch-economisch gesproken, aan de grens van zijn ontwikkelingsmogelijkheden gekomen is. Alle rationalisatie- en stabilisatie-pogingen zijn slechts mogelijk door het kapitalisme in wereldmaatstaf op een versmalde basis terug te voeren. Het kapitalisme is daardoor een rem, een sta-in-den-weg voor de verdere menselijke ontwikkeling, voor de ontwikkeling van de productiewijze geworden. Hand aan hand met deze economische situatie van het kapitalisme, door ons theoretisch aangeduid als de doodscrisis of historische eindfase van het kapitalistische systeem, gaat een toenemende geestelijke en morele verarming en instorting van de bourgeoisie, de klasse die de draagster is van het kapitalisme. De bourgeoisie, die in haar opperste machtsperiode een sterke, van eigen morele en economische kracht overtuigde klasse was, is economisch, moreel en cultureel tot een walgelijke volkomen decadente klasse geworden. Dit uit zich, zoowel op het gebied van de moraal, als van de cultuur, op het gebied van de wetenschap als van de kunst. Overal nemen we deze decadentie, dit verval, van de bourgeoisie als klasse waar. In dezen heerscht nog slechts de brutaleste verkrachting van het menselijk leven. De moraal is tot een uitgesproken egoistische groeps-moraal verworden. De cultuur is tot een bigotte wancultuur verworden. De wetenschap ont-aardt meer en meer tot een beperkte technische „geleerdheid“. Universele wijsheid komt zoo goed als niet meer voor. Op het gebied van de religie, zien we een vaag bloedeloos, schematisch gods-geloof opkomen, in de plaats van het weliswaar beperkte, maar toch hoog-bewust-sterke materialisme van de 19e eeuw. De politiek is een beginselloos ordinair najagen van kleine persoonlijke en groepsvoordeeljes geworden en de kunst is verlaagd tot een voetveeg van die cultuurlooze, toekomst-vreemde bezittende klasse, die kunst betalen kan. Ook daar heeft grootendeels het universeel-sterk-groote, plaats gemaakt voor bloedarme impotentie en oppervlakkige, vaak sensueele, namaakkunst.

Zoo is thans de toestand op deze geestelijke gebieden, als weerspiegeling van de economische crisis van het kapitalistische systeem. Zoals echter ook economisch-politiek de officiële arbeidersbeweging een verlengstuk van de burgerlijke economie geworden is, zoo ook op deze gebieden. Ook daar nemen wij, misschien nog sterker dan bij de bourgeoisie, een geestelijk verval waar, op alle gebieden, die wij noemen. De periode van ondergang van het kapitalisme zijn wij dus historisch ingetreden. Natuurlijk zal de geheele afwikkeling dezer periode tot haar laatste consequenties zich niet van heden op morgen voltrekken. Ook dit is een historisch proces en nog steeds beschikt de bourgeoisie over een ontzaglijke macht. De gevolgen echter van deze ondergangscrisis, zullen het proletariaat tenslotte, ook dit is een historisch proces, door den vreeselijken aanslag, die zij beteekenen op het leven zelf der groote proletarische massa's, de arbeidersmassa's tot het be-

wustzijn brengen, dat het kapitalisme het leven der arbeiders in den weg staat. Dan is het uur van de volkomen consequentie der proletarische revolutie aangebroken. Met het intreden der ondergangscrisis van het kapitalisme als systeem is tevens de periode van de proletarische revolutie aangebroken. Evenmin als het kapitalisme zich in deze crisisperiode in gestadig afnemende lijn beweegt, evenmin beweegt de proletarische revolutie zich thans nog in steeds stijgende lijn. Ook hier komen hoogte- en laagtepunten in de ontwikkeling voor. Historisch echter is de periode van de proletarische revolutie aangebroken en zal zij niet meer van de dagorde der geschiedenis verdwijnen. Het behoort tot de taak van de K.A.P., het proletariaat tot dit inzicht te brengen en het daardoor tot een drijvende kracht van de ontwikkeling te maken.

Noot. In een volgend artikel zullen wij nader op de feiten dezer ontwikkeling ingaan en hun beteekenis voor doelstelling, tactiek en organisatievormen van het proletariaat aantoonen.

FASCISTISCHE MORALITEIT.

De groote hoeveelheid van Kapitalistisch-gezinde lectuur voor de arbeiders bestemd, is weder vermeerderd, door de uitgave van het Fascistisch week-blaadje „De Bezem“; een betere titel ware geweest: „Het vulnisblik“. Ook dit, van kapitalistische ideologie getuigde blaadje, zal men onder het proletariaat trachten te verspreiden en wij gelooven, niet tevergeefs, gezien de nog zoo sterk klein-burgerlijke moraliteit van groote groepen arbeiders. Maar ook dit verschijnsel, zal van niet te langen duur zijn, daar ook het Fascisme, de tegenstellingen tusschen kapitaal en arbeid, niet kan en zal opheffen. Het belooft valschehijk de arbeiders, een betere economische positie en houdt de kapitalisten de hand boven het hoofd. Want aan de arbeiders, een beter levens-niveau te geven, zou ook het Fascisme ertoe moeten overgaan, de Kapitalisten te beleiden, om grooten winst te maken, het winststelsel op te heffen. Dit zou neerkomen op opheffing van het Kapitalistische systeem en ieder arbeider weet nu toch reeds wel, dat dit niet de bedoeling is van het Fascisme. In Italië heeft Mussolini dit reeds lang bewezen. Een burgerlijke schrijver als Jules Sauwerwein, schreef reeds, dat statistisch vast staat, dat in Italië momenteel 4.000.000 arbeiders werkloos zijn. Daarenboven zijn er, volgens dezelfde schrijver, een grooter aantal arbeiders, of gedeeltelijk, of half werkloos. Dit komt neer op ongeveer één miljoen hongerende arbeiders. Het werkelijke aantal zal wel grooter zijn, daar elke kapitalistische regeering er belang bij heeft, dit punt mooier te kleuren, dan het is.

Door sommigen werd dit schrijven van Jules Sauwerwein, in twijfel getrokken, met het praatie, dat Sauwerwein dit zou schrijven tegen Italië, geleid door zijn Fransch-Nationalistische gevoelens en door de Fransch-Italiaansche tegenstellingen. wij nemen dit maar niet zoo aan, daar Jules Sauwerwein als dagblad-schrijver niet zoiets maar luk-raak zal schrijven, op een moment, dat tusschen Mussolini en Briand besprekingen zijn gevoerd tot een hechtere toenadering der beide landen te komen.

Wie denkt, dat Sauwerwein zoo stom zou zijn, om deze besprekingen onnoodig te schaden, heeft geen goed inzicht in dezen schrijver en journalist en deze heeft dan ook wel goede gegevens voor zijn bovenstaand overzicht. Het is dus nu wel gebleken, dat de mooie beloften van Mussolini en de zijnen, boerenbedrog zijn, en dat het be-

Italië gaat, ten opzichte van de arbeiders, als in elk ander kapitalistisch land. Het kan ook niet anders. Het is onzinnig nog te denken, dat het kapitalisme zichzelf zal opheffen, ten behoeve van een betere positie der arbeiders. Dit ligt niet in het wezen van het kapitalistische systeem. De centralisatie van het kapitaal en van het economische leven komen ook in Italië geheel in enkele handen. Steeds worden er weer meer van de middenstand, in het proletariaat geworden en vermeerderd dit tot een ontzaglijk leger. Hierdoor wordt de mogelijkheid om een socialistische samenleving te verwezenlijken, door het praktische communisme, sterker en sterker. Voor een goed overzicht, van de ontwikkeling van het proletariaat als klasse, willen wij de arbeiders aanraden, de Brochure van Gorter: „De Grondslagen van het Communisme” te lezen.

Wij willen thans terugkomen, op het blaadje „De Bezem”.

Wij hebben omtrent het Fascisme, als toegepast systeem gewezen op Italië, daar het in dat land tot een groot experiment is geworden en men het aan Italië het beste kan toetsen.

Wij hebben het eerste en tweede nummer gelezen, en willen het morele van dit blaadje onder handen nemen.

Men moet verstandig staan over de hoeveelheid vuiligheid, die in dit blaadje bijeengeveegd is. Hier speculeert men absoluut op de laagste hartstochten der arbeiders. Het hoofd-artikel is verbazend verleidelijk gesteld, en doet het voorkomen, dat met het Fascisme de arbeiders, een betere toekomst tegemoet gaan. Hiervoor verwijzen wij naar het bovenstaande, omtrent het praktische Fascisme in Italië. De rest is een groote en minne scheldpartij, op het socialisme en het communisme. Geldige argumenten worden niet aangevoerd, en waarom het blaadje de Sociaal-Democratie zoo aanvalt, is ons een raadsel, daar toch de Sociaal-Democratie niet vijandig is aan het huidige systeem, maar integendeel tot de beste helpers en lakeien der bourgeoisie behoort.

Het Fascisme wil de arbeiders nog sterker misleiden dan deze „socialisten”, om de winstkans der bourgeoisie te vergroten.

De communisten betitelt het blaadje als „de roode ratten uit de riolen”. Het is echter slechts het communisme, dat de arbeiders kan voeren uit de stinkende riolen van het kapitalisme, aan welker verstopping en verpesting de gore zwarthemden van „De Bezem”, naar hun krachten medehelpt. Want wij gelooven niet, dat die Fascistische bende, zoo'n hoogachtig heeft voor het proletariaat. Zij zullen de arbeiders alleen aan zich trachten te binden, om mede te helpen, opdat het kapitalisme niet al te vlug sterft.

Of hun dit zal gelukken?

Het proletariaat zal ons, ter zijner tijd, wel antwoord geven op deze vraag.

REACTIE EN GEESTELIJK VERVAL IN DE S.D.A.P.

Aan het dagblad „Het Volk” en in de S.D.A.P. zijn rare dingen gebeurd, die weliswaar niet van direct politieke aard zijn, zoogenaamde „interne aangelegenheden”, die dan ook in een „huishoudelijk congres” zijn bekostigd. De bedoeling was, om ons van wat daar gaar gestoofd is, niets anders te laten waarnemen dan de luchtjes, die opstijgen uit door het P. B. verstrekte „communiqué” d.i. één van die deftige, en in dezen tijd van diplomatenconferenties steeds meer in de mode komende soort staatsstukken waarin tenslotte aan de buitenwereld medegedeeld wordt, dat het behandelde haar niemendal aangaat. De kwalijke geurtjes ruik je dan wel, maar van wat er in de pot zit, krijg je niets te zien. Edoch het P.B. van de S.D.A.P. wikt en de groote pers beschikt. De brave en nette „Nieuwe R'damsche Ctr.”, heeft een spionnetje be-

reid gevonden om haar een „overzicht” van het h.h. congres te verkopen en het is door deze snoodheid van genoemd spionnetje benevens door de goed gevulde brandkast van den Heer Nijgh, dat het deksel van de congrespot wat meer geopend werd en wij behalve den stank tevens de onsmakelijke brokken zelf konden waarnemen, die daar te kook stonden. Het „Volk” doet wel erg verontwaardigd over den schavuit, die de S.D.A.P. dit geleverd heeft, maar deze verontwaardiging behoeft men niet ernstig te nemen bij een blad, dat zich reeds meerdere malen door middel van allerlei schavuiten omtrent geheime bijeenkomsten van andere organisaties liet inlichten en deze inlichtingen publiceerde. Wie margarine op zijn hoofd heeft, doet verstandig buiten de zon te blijven. Wat nu is er gebeurd? In de eerste plaats is door genoemd h.h. congres een nieuwe en wel bezoldigde partijvoorzitter aangewezen. De keuze van de kliekjes, die in de S.D.A.P. dergelijke dingen arrangeeren, viel op den beruchten heer Jan Oudegeest, door arbeiders, die inzagen welk een schandelijk spel genoemde Jan met hen gespeeld had, in het groote klassenstrijdjaar der Nederlandsche arbeiders 1903, genoemd: „Jan de verrajer”. Deze verrajer nu, die 'n gloeienden haat heeft aan alles wat, zelfs ten onrechte, „linksch” genoemd wordt in de arbeidersbeweging, is gekozen tot bezoldigd president der Nederlandsche Noskilische partij, in de wandeling S.D.A.P. genoemd.

Het Volk wijdt aan dezen fellen tegenstander van de proletarische revolutie eenige hartroerende woorden, die tevens, naast de plechtigheid waarmee zij Jan Oudegeest als partij-president hebben ingeleid, aanwijzen, waarom nu juist deze reactionaire Jan, die functie kreeg. Aangedaan deelt „Het Volk” van 19 Dec. l.l. mede, dat Jan beschikbaar was gekomen, toen, na het bekende incident op het congres van het I.V.V. te Parijs, dezen zomer, hij zijn secretarisschap ter beschikking stelde om het verbond van de moeilijkheden met de Engelschen af te helpen”. De waarheid is, dat hij het in zijn anti-proletarische gezindheid, zoo bont gemaakt had, dat de Engelschen hem niet meer lustten en het gevaar dreigde van een vernietiging van het I.V.V. Wij weten niet, of aan dit „vrijwillige” alreden, nog een paleisrevolte vooraf ging, maar in ieder geval kan vastgesteld worden, dat s'mans uiterst reactionaire gezindheid de oorzaak van zijn val in het I.V.V. geworden is. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat een dergelijk reactionair heerschap als geknipt was voor het buitengewoon achterlijke stelletje van hoogst achtenswaardige wethouders, hoofdamtbanen, kamerleden en — niet te vergeten — het steeds toenemend aantal echte en blikken dominé's, dat tegenwoordig tot de opperste politieke en geestelijke leiding van de S.D.A.P. behoort.

Jan Oudegeest wordt dan verder door „Het Volk” aangewezen als „een kerel van stavast”, „een die zijn man staat”, „een krachtig leider, die met vaste hand de inwendige zaken der partij besturen zal”. In de staart zit gewoonlijk het venijn. Ondanks de uiterst duffe en afgetrapt leeg woordenkeus, staat in de staart duidelijk, wat de taak van dezen Jan Stavast is: hij moet de Mussolini van de „democratische” S.D.A.P. worden, die vooral „de inwendige partijzaken”, krachtig „zal weten te besturen”; hij moet dus in de S.D.A.P. klaar zien te spelen, wat hem in het I.V.V. na jarenlang intrigeeren, tenslotte mislukt is, n.l. om elke oppositie, buiten de organisatie te „sturen” of monddood te maken. Zijn benoeming is een duidelijk symptoom van de toenemend reactionaire gezindheid van onze nationale S.D.A.P., en een slag tegen de zwakke opkomende linksche oppositionele stroomingen in die partij. Zijn benoeming bewijst tevens, dat de eenheidsfrontierij in de S.D.A.P. van de kant van Fimmen e.a. volkomen mislukt is en dat die partij zich meer en meer tot een „normale regeeringspartij, waarvoor zelfs paap Nolens zich niet behoeft te schamen, ontwikkeld heeft, die met socialisme of democratie nog slechts den naam gemeen heeft en waar men snakt naar den dictator, die de partij in de „juise banen”. Dus in het regeeringscollege zal weten ten loodsden. Dat is de politieke betekenis van dit besluit van het jongste h.h. congres der S.D.A.P. Een man, die wat opvattingen, aanleg en moraliteit betreft, gelijk te stellen is met Noeke, is president der S.D.A.P. geworden, om iedere mogelijke radicalere instellingname dier partij tegen te houden.

Intusschen blijkt uit het „overzicht” in de „N. Ret.”, dat door „Het Volk” zelf, „een vrij uitvoer-

rig” en „tamelijk objectief overzicht” genoemd wordt, dat de „omstandige discussie” vrij wat meer om het lijf had dan het diplomatiek gestelde communiqué van het P.B. liet doorschemeren. Eerstens bleek dat de partij-chefs aanvankelijk het plan hadden, den heer v. d. Veen in de dubbele functie van directeur en hoofdredacteur te benoemen. Dit plan van de „leiding die zich zoo gaarne met een democratisch maskertje tooit, is belemmerd door het „bezwaar”, dat tegen deze benoeming in de partij „allerwege” gerezen was. Thans werd de kwesie op het congres gebracht, waar tenslotte de heer v. d. Veen toch tot deze dubbele functie gekozen werd, een functie die hij ook reeds bekleedt aan het Rotterdamsche orgaan „Voorwaarts”, waardoor hij zooals de N.R.C. gnuivend opmerkt „tot een socialistische Lord Northcliffe geworden is.”

Daarmede zijn de twee voornaamste S.D.A.P.-dagbladen, die de vier groote steden, Amsterdam, Rotterdam, Den Haag en Utrecht bestrijken, praktisch in handen van één dictator gelegd. Toch noemt de S.D.A.P. zich een „democratische partij”. Een sprekend bewijs, dat de „democratie” tegenwoordig niets ander is dan de voetveeg van burgerlijke personeel-dictatuur.

Welke betekenis heeft echter deze benoeming tot krantenbaas van den heer v. d. Veen? Ongeveer dezelfde als die van den heer Jan Oudegeest tot president!

Evenals aan de partijleiding, wilde men ook aan het hoofd van de financieel-technisch-journalistieke leiding der groote S.D.A.P.-bladen een „sterke man”, een persoonlijk dictatuur. Om dit burgerlijke krachtpatersideaal door te kunnen voeren, worden de politieke paradepaardjes van de partij tijdelijk in de rommelkamer gesmeten, waar zij weer uitgehaald zullen worden als zij voor de demagogie van de politieke chefs noodig zijn. Voor de praktische partijstructuur kan men ze echter niet gebruiken. Uitgeschakeld werd dus „de democratie”. Voetveeg als zij is van alle partijinstaties, werden daarover geen woorden vuil gemaakt. Meer kabaal maakte men over het „beginnel der „medezeggenschap”, een van die schommelende paradepaardjes, waarop de politieke chefs reeds sinds jaren, ter vervanging van het socialisme, rond hobbelen. Het waren vooral de heeren Jan de Roope en Matthijssen, beiden redacteur van „Het Volk”, die zich heftig verzetten. Beide heeren deelden mede, dat de redactie voor deze benoeming niets voelde en protesteerden er tegen dat de redactie, behalve de hoofdredacteur, de roemruchte Ankersmit, thans tot politiek hoofdredacteur gedgegradeerd, „geheel buiten de zaak was gehouden.”

Ziet daar, de beroemde „medezeggenschap” voor één van de belangrijkste organen der partij „mir nichts dir nichts” overboord gesmeten. Zelfs menschen met zoo voornamen functies als de heeren De Roope en Matthijssen, hebben te begrijpen, dat zij, evenals andere knechten slechts ja te knikken hebben.

Rest ons nog te wijzen op de thans ingevoerde merkwaardige combinatie van „business” (zakendoen) en journalistiek in de S.D.A.P., een uitgesproken kapitalistische toestand, die aan geen enkel blad zoo openlijk brutaal aan den dag treedt als thans in de S.D.A.P. Zelfs van een eenigermate zelfstandige politieke journalistiek, zal onder de nieuwe dictatuur geen sprake kunnen zijn. „Het Volk” moet een groter lezerskring krijgen. Het aantal stemmen moet worden opgevoerd. Eventuele oppositie moet in het blad den mond worden gesnoerd. Tot dusverre had „Het Volk”, hoe onsocialistisch dan ook, toch journalistiek een zekere „standing”, op te houden. Thans moet het een „Volksblad”, zooals de heeren dergelijke afvalproducten noemen, worden. Het moet omlaag gedrukt worden tot het peil van de „Voorwaarts”, een der platste uitingen van „volksjournalistiek”, die er tot dusverre in Nederland te vinden was. Het moet een blad worden, dat in wezen nog slechts gelijk te stellen is met „De Courant”, dat andere gore „volksorgaan”, dat door zijn geest- en karakterloze inhoud een beleediging van het proletariaat is. Aan „Het Volk” en „De Voorwaarts” krantenbaas v. d. Veen, zooals aan „De Courant” krantenbaas Holdert. Het laatste h.h. congres is voor de ontwikkeling van de S.D.A.P. veel leerzamer geweest dan tal van openbare paradecongressen. De ontwikkeling van de S.D.A.P. naar de brutaalste persoonlijke willekeur, naar de openlijke reactie, kon niet duidelijker worden geteekend.